

Azt álmodtam, tudok járnival. Mondta a fiam, és ment.

Úgy kezdődött, hogy senki sem tudta, miért mozdulatlan. Feküdt és hallgatott. Amelyik ordít, ki akarják dobni az ablakon, legalábbis befogni a száját, viszik orvoshoz, a védőnő bedugja a kúpot, kitolják a hóba, hátha elhallgat egyszer. Amelyik meg csak fekszik, az jól van. Pedig ő a beteg, pofozni kéne. Lökni, tornáztatni, hogy induljon már, sírjon, akármilyen, csak legyen hangja. Nyögjön egyet legalább. Az egyik ordít, pajkos, a másik sír, a harmadik éhezik, a negyedik grízből van, állandóan lóg a mellen, még a bimbót sem tudja harapni. Máskor csak figyelnek, gombóccá bújva tapasztalják meg a fél világot az ágyban fekvő. S ha túl sok az inger, üvöltönek. Befelé élnek, raktározhatnak. A fiam nem mozdult, és figyelt.

Bámulta először a lámpát, aztán a színes párnákat, repülőket, amiket az ágya fölé festettünk, jó magasra, hátha feláll értük, legalább megemelik az ujját, felcsapja a törzsét, kinyomja a vállát, ám csak nézte őket, a kezét a füle mögé tolta, ennyit tett értük, aztán megint hallgatott, nyitott, tág szemgolyókkal. Brrr, mondta, és kiköpte a nyálát. Csupp, hadovázott, ha az anyárményék fölé hajolt, különben síri csendben élt.

Járnival nem magától való dolog, előtte emelkedik fel a fej, fordul a törzs, kúszik és mászik a babatest. Feszül a gép, nyúlnak az inak, kaparnak az izmok. A fiam rongybaba. Még gondolatban sem járt, a lábai uszonyok voltak, húzta maga után őket, mint egy fóka, az idő viszont rohant. Eltöltötte az első évet, és még a falat sem érintette meg, az ágyészletét sem nyalta, csak rúgott legfeljebb néha hármat a lábkörmével.

Teltek-múltak a napok, jött a védőnő, tárta a karját, nem hiszem, hogy gond lesz, elvittük őt az orvoshoz, rendben van, mondta, várjanak még, majd fejlődni kezd, nincs még lekésvé semmiről. A hetedik érzék nem ezt súgta. Elteltek újabb órák, múltak a hetek, a babafejlődési skála régen ötször lekörözött minket. Esténként odafeküdtem mellé, nagy gondban voltunk, kértem, hogy legyen szabad. Lépje át az árnyékát. Nevetett fogatlan ajkával, és csendesen elaludt.

Mígnem aztán egyik reggel álomban találtam. Összegömbölyödve feküdt, szeme nyitva volt, csillogott, és eljátszotta az álmot.

Álmában lába volt, a lába alatt talpa, a talpa alatt cipőtalp, taposott. Fúrta a földet. Kezével egyensúlyozott, úgy, hogy lefittyedt a kézfeje. Felkelt. Belekapaszkodott a rácsba, elengedte és járt. Kiment az ajtón, át az erkélyre, lecsúszott az ereszen. Befordult az utcánkba, ballagott a boltba, vett reggelit, aztán át a bölcsődébe, átvette az új ruhát, belépett a pillangócsoportba, és vonatoztak.

Ugrált az udvaron. Utána nyuszimotoroztak.

Alvás közben hazaindult, álom az álomba tévedt, bekanyarodott hintáznival a kedvenc játszótérére, átugrott a kerítésen, leugrott a sóderre, megkereste a házunkat a fenyőfák tövében, felcsengetett az ötös gombbal, beengedtem, telefonált egyik barátjának a játék mobillal, kiabáltak egymással, hintalovon himbálódzott, a fülén ügetett, ledől, labdázott, meghúzta a cica farkát, tolt az autóját a küszöbön, kidurrant a kereke, dobálta a poharakat és a szilvát, libikókán lógott, felöklelte az etetőszékét, kiskacsával fürdeni ment, szivaccsal megmostam a hátát. Felhúztam a fitymáját. Kenőcsöt raktam a fenekébe. Bepelenkáztam, pizsamát adtam rá, tejet ivott üvegből, kiejtette a kezéből, és ordította, hogy Oppá, oppá, még rohant két kört, majd lefeküdt. Hát így járt az én fiam.

Azt álmodtam, tudok szólnival, mondta a lányom, és énekelt.

A szavak nehezen jönnek fel, a nevek egy sötét, mély kútban laknak. Csecsemőknek igen nehéz felhozni őket. Lassan érünk a szavak végére, az eleje, az első szótag mindig jobban megy. Megsértődtek, mert senkinek sem mondta a lányom jól a nevét, csak azt mondta, Az, meg azt, hogy Ott. Ottaz. Kedvenc hangja. Az a valaki. Ki az? Mi az? Provokáltam. Néni, Bácsi. Fordítva. Gomb, ma azt is mondta, holnap pedig a majmot, Mojammak. Eltolom a kocsijukat az állatkertbe. Az orángután neve kerítés mögött. Zárt rendszer a hang. De ő seperc alatt rájön a szabályokra.

Mindenki Szia és Pápá. Állati nyelven beszélünk. Jöttek sorban a hangutánzó: nyihahaha volt a ló, búúúú a tehén, nyájú a macska, vov a kutya, kotkotkotkot, ha fürödni mentünk. Jájájájájá, jaj, ha ki kellett szállni. Fáj volt a fájdalom. Eltört a rigó szárnya, mert nekirepült a verandánknak. Folyik a kosz. Első mondat. Úszik a labda. Második. Vízilabdáztak a tévében.

Hal a haj, puzsi a puncsi, kuki a kuki.

A rigót lapáttal felvettük, és nejlonban dobtuk a szeméttbe.

Csipcsip vörösbegy, hújj a papagáj, gágágá a sirály, kityrákotty a mondóka. Mégis van egy fél pénzem. Klárikittyom. Mindenki, csibe, a tyúk, a bárány. Kotkotkotkotkodács. Dandalú. Pulyka. Kakas mondja bokréta. Kócsag mondja csipcsipcsip. Kárákatona gágágá. Így beszélt a lány.

Azt álmodtam, tudok fogynival, mondta apa, és ölelt.

Apa nem volt ott, de szeretett volna, mikor először ettünk, apa nem volt ott, de szeretett volna, mikor először hordtunk, apa nem volt, ha kanalat fogtunk, mikor haraptunk, pusztultunk, birkóztunk, ütöttünk, és kimondtuk az első szót, de anya elmondta neki. Apa szerette ezt. Apa minden nap meghal, aztán újra hazajön. Lefekszik és hallgatja anyját. Elmegy és megérkezik. Néha nevet, hogy aztán mérges legyen.

Anya nem szerette volna, de rongy lett, mikor megszülettünk. Anya kiabált először, hogy időben elaludjunk, anya leforrázta magát, mikor először felrakta a kölest, anya sírt, mikor elsőre szoptunk, anya hányt, mikor azonnal betegek lettünk, anyát kirázta a hideg, mikor először merete apának mondani, hogy terhes, anya fáradt, fáradt, fáradt, először és utoljára. Anya azt akarja, hogy apa legyen ott velünk. Apa itt van, és apa meghal újra. Apa jön és eltűnik. Apa anyát akarja, de anya fáradt. De mégsem halhat meg, anya mindig itt van. Most éppen mellette fekszik. Anya oldalt dől el az ágyon, közöttünk nyúlik szét pongyolában, leveszi, becsukja a szemét, közben eldönti, hogy nem akar több gyereket. Anya először apának mondta meg. Apa ölelt.

Azt álmodtam, szabad vagyok, mondta anya, és elment.

Anya köntösben csoszog a kórházban. Pizsamában ebédel. Bugyiban söpör és mossa a pelenkát. Meztelen, ha szül. Anyagép anya. Borogat és hajtja a betévedt legyet. Délben veszi a reggeli zuhanyt. Rácsos ágyba dobja újszülött babáit, és onnan meri ki szoptatni őket. Először egyet szoptat, aztán kettőt, mindjárt újakezdi. Még hoznak a szomszédból valakit, aki éhes, mellére csavarja, csatlakozik. Zoknit stoppol, pokrócot hajtogat. Szellőztet és szoptat megint. Anya lábast mos, haját mos. Mindjárt dél van, harangoznak. Anya bababörtönben kuksol, ha éppen van ideje kuksolni. Lehajtja a fejét, és liheg. Zihál, egy hajszálon lóg, mindjárt elszakad.

Álmában magányos anya, és apát szeretne. Álmában magányos anya apával, és babát szeretne. Anya babák álmát lesi. Felébred, és apa várja, és anya egy gyereket vár. A baba meghal. A baba meghal, és gyerek lesz belőle. Anya csak anya lesz. De anya nem szeretne lenni. Legalább álmában.

Anya álmában megfullad a valóságban. A gyerek édes. A másik gyerek is, a harmadik és a negyedik gyerek örököl. Ruhacsomag érkezik, anya bontogatja. Anya ruhacsomagot készít, és továbbadja, anya szülő, anya értekezik a gyerekről, képviseli a jogát, bejelenti az önkormányzatnál, beír az apehnak. Anya folyton a gyerek helyébe képzelet magát. Anya még egy gyerek, mikor gyereket bíznak rá. Anya vásárol és autót vezet, anya zenét rak fel és fékez. Anya bekészíti a tejet és az italt, kekszet és kétszersültet. Anya hűtőtáskát rámol. Anya gyümölcsöt vág, turmixol, anya a padlót nyalja. Anya altat, mesél, anya babázik.

Anya kocsit tol és kocsit szerel. Anya buszra és metróra vár. Anya telefonál, de nem tudja befejezni, anya pakol, de megszakítják, anya fürdik, az ikrek dörömbölnek. Betörik az ajtót. Anya elszakad.

Szalad, szalad, szalad, álmában anya messzire megy, óriási, erős, izmos test. Álmában anya nem anya többé, ettől aztán szomorú és letört. Anya elveszítette a szabadsága fonálát, labirintusban hever, fekszik, fejben az utat töri kifelé. Am felébred, mert valaki sír, és anyát akar, hogy megvigasztalja. Anya szabadon dönt, merre megy át a gyerekekhez, a lépcsőn vagy a folyosón keresztül, itt a konnektorba rúghat bele, amott leverheti a gurulós játékot.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kiss Noémi

Látó Szépirodalmi Folyóirat